No. 2716 Zaterdag 8 Februari 1936 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Werkstakingen.

Werkstakingen zijn niet uisluitend een kwaal van onze dagen.

Het oude Rome kende ze reeds volgens het bekende verhaal dat wij bij Livius vinden over de uittocht der plebeiers naar de heilige berg (500 v. Chr.) en over de staking der stadsmuzikanten (308 v. Chr.).

Ook uit de geschiedenis van China weten we dat in de tweede eeuw dat rijk werd verontrust door stakingen die in uitgebreidheid voor de tegenwoordige niet behoeven onder te doen.

Ook in de Middeleeuwen kwamen er onophoudelijk stakingen voor en om dezelfde redenen als tegenwoordig; verhoging van loon, verkorting van arbeidsduur, samenwerking met ongewenste arbeiders enz.

Wanneer we binnen de grenzen van ons moederland blijven, vinden we misschien nergens zulk een roerige bevolking als in de stad Leiden. De vele vreemdelingen vormden daar een roerig element. Soms trokken deze stakers buiten de poorten, zoals in 1372, maar ook bleven zij wel eens staken binnen de stad wat vanzelf sprekend veel erger was, daar deze stakers zich niet altijd even bezadigd gedroegen.

De geschiedenis leert ons dus dat het opnemen van vreemdelingen in een bedrijf altijd een gevaarlijke onderneming is en blijft voor de toekomst. Ook hier op Curaçao is de staking van de Venezolanen enkele weken geleden de voornaamste aanleidende oorzaak geweest voor de twee laatste stakingen.

Zijn dus werkstakingen niet uitsluitend een kwaal van de nieuwere tijd; het valt niet te ontkennen, dat vooral in de laatste decennia het aantal stakingen schrikbarend groter is geworden. In 1905 telde Duitsland niet minder dan 24.031 stakingen.

Welke zijn nu de gevolgen van die menigvuldige stakingen?

Terwijl de een er niets dan goed van weet te zeggen, verklaart een ander dat zij niets dan nadeel brengen.

Indertijd werd in de Franse kamer verklaard: „Door staking schaden de werklieden zich zelf, schaden zij hun medearbeiders, die zouden willen werken maar door hun staking niet kunnen werken, schaden zij het algemeen welzijn door de productie te doen stopzetten."

Jules Simon vergeleek de staking met een burgeroorlog, waarin men de tegenstanders geen schade kan toebrengen zonder zelf nadeel te lijden; het is een wapen, dat men de werklieden in handen heeft gegeven, — daar deed men goed aan — maar zij moeten zich daarvan zo weinig mogelijk bedienen.

Daar tegenover staan anderen, zoals Nanaud, die de lof der werkstakingen verkondigen, ze prijzen als het grote middel, waardoor in de laatste 50 jaren de werklieden zijn vooruitgegaan.

Dat werkstakingen ontzaglijke nadelen met zich meebrengen ziet iedereen.

Op de eerste plaats financiële nadelen. Het statistisch bureau van arbeid in de Ver. Staten heeft de verliezen van een aantal stakingen in de jaren 1880—1900 berekend op 2/3 milliard dollar voor de arbeiders en 1/3 milliard dollar voor de werkgevers.

De mijnwerkersstaking in Pas de Calais in 1902 gaf een geldelijk verlies van 43 millioen francs.

Tijdens de stakingen van 1904 te Marseille leed de handel wekelijks een verlies van 25 millioen fr.

De Londense machinestaking van 1897 kostte wekelijks een half millioen gulden en... men leed een erbarmelijke nederlaag.

Tijdens de grote spoorwegstaking in 1903 in Nederland schreef de Koln Zeitung: „Wij, Duitsers, hebben ook bij de verdere loop van zaken belang, niet alleen als stamverwant volk, maar ook om onze handelsbetrekkingen."

Deze woorden bewijzen, dat bij stakingen ook nog andere belangen, dan alleen de financiële gevaar lopen nl. het verliezen van handelsrelaties ten voordele van onze concurrenten.

Naast de financiële nadelen staan evenwel nog zedelijke nadelen. De werkstaking die een oorlogsmiddel is, heeft alle nadelen van de oorlog. Zij veroorzaakt veel lijden en zaait wrok en ontevredenheid onder de werklieden; de verhouding tussen patroon en werkman wordt verscherpt, zodat bij mislukking uit wrok niet zelden gevaarlijke aanslagen gepleegd worden op het leven van patroon, chef of fabriek; maar ook bij slagen breekt niet zelden uit dartelen overmoed een tweede onbezonnen staking zeer licht uit, althans in het aanvangstijdperk der vakorganisatie.

Dit alles, alsmede de ogenblikkelijke nood in huisgezinnen, die daaraan niet gewoon zijn, behoeft geen verdere uitwerking.

Hebben bij al die nadelen de stakingen ook nog voordeel gebracht?

Volgens de talrijke statistieken schrijft Ch. Gide, moet men rekenen dat onder de werkstakingen gemiddeld 25 à 30% slagen; 30 à 40% totaal mislukken en de overige 30 à 35% uitlopen op een wederzijdse concessie, zodat in de helft van de gevallen en dikwijls 2/3 van de gevallen de werklieden min of meer belangrijke voordelen behalen.

En Leroy-Beaulieu schrijft: „Men zou zich zeer vergissen als men meende, dat de stakingen op zich, geschaad hebben aan de werkende klasse; zij hebben er zeker toe bijgedragen, om de werkman meer door zijn patroon te doen eerbiedigen, zij hebben vele misbruiken voorkomen, vele middelen tot uitbuiting van de werkman doen ophouden. Maar, zo voegt hij er bij, om de waarheid te zeggen, **die voordelen zijn behaald minder door de werkelijke stakingen, dan door de blote mogelijkheid tot staking.**

Gebaseerd op deze voor- en nadelen zijn er verschillende meningen over het meer of minder geoorloofd zijn der stakingen.

Hierover een volgende keer.

EEN MODERNE REBECCA: Een meisje **uit het nu veel besproken Lybië, water halend niet uit een put, maar uit een moderne waterleiding.**

De staking bij de C.P.I.M.

De ontevredenheid.

Sinds maanden heerst er grote ontevredenheid op de Isla, vooral bij de arbeiders met lagere lonen.

En terwijl met het oude jaar de Hr. Schonegevel sprak van een betere tijd voor de olie en de employé's opslag beloofde, vernamen de mindere arbeiders daarover niets. Een tweede klacht is, dat de vreemde krachten beter worden betaald voor hetzelfde werk.

En tot slot men kan er van de betaalde lonen niet komen.

In de laatste weken steeg de ontevredenheid vooral, toen de Venezolanen er in slaagden na een korte staking, hun loon met 50% te verhogen.

Waarschijnlijk had de staking nog kunnen worden voorkomen als Zaterdag ll. de Hr. Schonegevel, die gewaarschuwd was, zelf de mensen had toegesproken. Een van de grootste fouten van de directie is, dat zij aan de arbeiders arbeidersvertegenwoordigers heeft opgedrongen (het z.g. parlement) waarin het volk geen vertrouwen heeft.

Toen Maandagmorgen gestaakt werd, stonden er vele mensen aan een der ingangen. De Hr. Schonegevel verscheen en vroeg waarom ze niet werkten? Algemene stilte. Slechts één had de moed om te zeggen „wij krijgen geen voldoende loon".

Enige jongemannen begrepen, dat er leiders moesten komen. Zij stelden zich voor en het volk nam hen aan. Toen gingen ze raadvragen bij een rechtskundige en deze antwoordde: Ge zult niets bereiken, wanneer ge niet georganiseerd zijt. En hiertoe werd besloten.

De bemiddelingspogingen.

Er werd verlof gevragd en van den procureur generaal verkregen om een vergadering te houden op het terrein Jong Holland.

Hier zag men onmiddellijk, dat deze mensen het volk in handen hadden, want alles geschiedde in de grootste orde.

En er werd een bond opgericht, geen stakerscomité, maar een bond: de algemeene Curaçaosche R. K. Arbeidersbond, waarin ook niet-katholieken als hospitanten konden worden opgenomen.

Het voorlopig bestuur hebben wij reeds in ons vorig blad genoemd en dezelfde avond nog werden de statuten opgesteld.

Daar het bestuur van de nieuwe bond op de hoogte was van de door den Gouverneur samengestelde commissie, werd in princiep besloten, om deze staking op te heffen, zodra er zekerheid was, dat de directie van de C.P.I.M. zich zou onderwerpen aan de commissie.

Deze toezegging had de A.C.R.K.A. gaarne gehoord uit de mond van den Hr. Schonegevel zelf, en daarom gingen de Voorziter en 2 bestuursleden naar den Heer Schonegevel maar de Hr. Bichon van Yselmonde, weigerde hen toe te laten.

Hierop werd een brief gestuurd aan den Hr. Schonegevel met het verzoek of de directie bereid was ƒ 3.— te geven aan de peonnen en de andere mindere salarissen o.a. van de wachtlopers, naar verhouding te verhogen.

Hierop werd door de directie geantwoord, dat men geen beloften doen kon, maar wanneer de door den Gouverneur ingestelde commissie het minimum te weinig achtte, zou dit een reden kunnen zijn om de lonen enigszins te herzien.

Intussen was de eerste vergadering van de genoemde Commissie, waarin ook zitting kreeg de Hr. Gibbs, voorzitter van de A.C.R.K.A.

De arbeidersafgevaardigden kregen op deze vergadering onmiddellijk de indruk, dat zekere resultaten zouden te bereiken zijn. Daarom is het jammer, dat in de Beurs- en Nieuwsberichten van Donderdag een valse voorstelling is gegeven van wat daar gesproken is over minimumloon in de volgende woorden.

In deze bijeenkomst werd allereerst gesproken over het bestaansminimum van den arbeider. Volgens de mening van alle leden, die in de commissie zitting hebben, leeft de arbeider op Curaçao in het algemeen al reeds geruime tijd boven het physieke bestaansminimum; hij kan zich uitgaven permitteren, die een arbeider levende op een werkelijk bestaans minimum, dat wil dus zeggen, hij die voor zijn salaris alleen het hoognodige kan kopen, zich niet kan permitteren.

De Voorzitter van de Commissie, de Hr. Jansen, merkte op, dat er vroeger wel eens de mening was geweest, dat minimumloon betekende, juist genoeg eten te hebben en niet van honger te sterven, maar dat van dit begrip eenieder reeds lang was teruggekomen.

Pater de Bruyn vroeg nadere uitleg van wat wel onder minimumloon begrepen werd en zeide, dat dit begrip omvatte, zowel de directe als indirecte levensbehoeften en dat niet alleen voor de man alleen maar ook voor vrouw en normaal aantal kinderen.

Hiermee gingen allen accoord.

De indruk van deze vergadering op de arbeidersvertegenwoordigers was, dat men alle hoop meende te hebben dat er zekere verbetering in de lonen komen zou.

Het bleek ook op deze vergadering dat de werkgevers hun volle vertrouwen schonken aan de arbeidersvertegenwoordigers want aan hen werd opgedragen een enquete te houden over de levensbehoeften.

De Partido liberal popular had geweigerd op de uitnodiging van Zijn Exc. in te gaan.

In een schrijven gepubliceerd in La Prensa van Woensdag ll. deelt de partij als zijn mening mee,

dat het aantal vertegenwoordigers der werkgevers vergeleken met het aantal vertegenwoordigers der werknemers zeer laag gesteld is;

dat de huidige spannende omstandigheden in aanmerking nemende, het niet in het algemeen belang en in het bijzonder niet in het belang der werknemers en werkgevers is te beschouwen, 't installeren ener commisie, welke pas **binnen enkele weken** een kort rapport met advies zal moeten uitbrengen aan Uwe Excellentie,

dat een bestudering van de minimum loonkwestie van ongeschoolde arbeiders die wekenlang zou duren op zijn plaats geweest zou zijn vóór de 3de dezer, doch de huidige staking in aanmerking nemende, vereisen de omstandigheden een snelle en bevredigende oplossing voor beide partijen,

dat een uitstel van een beslissing inzake deze kwestie de P.L.P. geen gezonde politiek voorkomt tot het be-

Feuilleton.

De Vermoorde vermoord.

22)

Bure las dit, en na een poosje zei hij: „Dat is mijns inziens werk van een geesteszwakke!..."

Wens kon een lachje niet bedwingen, omwille van de beslistheid, waarmee Bure dit zei.

— „Werk van iemand, die aan een vaststaand denkbeeld lijdt, zou ik zeggen," antwoordde Vorobeïtchik, „want is het niet zonderling dat het slordig onsamenhangend geschrift volstrekt hetzelfde is als dit van de kasboeken der Bank van Brabant?..."

— „Dan zou de schrijver van dit briefje..."

— „Mr. Louagie zijn! Ik heb met hem gisteren een heel uur gesproken en hij heeft zonder moeite bekend dat hij meermaals zulke bedreigingen stuurde aan 't adres van Mevr. Rouvet, en wel sinds het verongelukken van zijn dochtertje: dat is nu drie jaren geleden. Mr. Louagie is een zwartgallig man; wraakneming is hem een obsessie geworden; hij leeft van haat zoals anderen van liefde leven; hij put daar waarlijk zijn levenskracht in. Op zijn bureau spreekt hij steeds tot zichzelf en steeds zijn het dezelfde grieven die opgerakeld worden!"

— „**Ik begrijp toch niet waarom Mevr.** Rouvet dat heerschap een plaatsje gunde in haar testament."

— „Uit medelijden wellicht," meende Vorobeïtchik. „Wie kon beter dan zij de diepe smart van een wanhopige vader begrijpen en hem zijn wraaklust vergeven? Indien de som voor hem, minder is dan die der anderen, dan is dat — naar men mij verzekerde — omdat de kleine Jacques niet de minste schuld had aan dat ongeluk."

— „En heeft Louagie een alibi?" vroeg Bure.

— „Neen," zei Wens. „De 14de 's namiddags is hij niet naar de bank gegaan: hij had een halve dag verlof gevraagd om zijn broer die te Brugge woonde, te gaan bezoeken."

— „Een ongewoon samentreffen," dacht Bure.

— „Des te ongewoner daar die broer niet thuis was en Mr. Louagie dus een „blauwtje" liep, ondanks de brief die hij gestuurd had om zijn bezoek aan te kondigen. Meer bijzonderheden wil ik niet geven: dat zou te ver leiden; maar ik moet u toch nog zeggen dat die brief gepost werd na de laatste lichting en aldus te laat ter bestemming moest komen!"

— „Zódat...?"

— „Zodat de broer van Mr. Louagie **de brief niet tijdig ontving! Bovendien kan Louagie geen enkele getuige vóór**brengen die hem zou kunnen helpen bij de verrechtvaardiging van zijn tijd."

Wens zoog een paar keren diep aan zijn sigaret en ging voort: „Men mag ook wel denken dat de brief met opzet te laat gepost werd en met een dubbele bedoeling: 1) om niet tijdig ter bestemming te komen, en 2) zijnen verzender te kennen."

— „Dat is dus drie," zei Bure. Op de lijst zette hij een kruisje achter de naam: „Feldhun, Jaupin, Louagie!... Nummer 4 is Hon. Levachot, de hofmeester. Die man is volgens mij de toewijding en de getrouwheid in persoon. Hebt u niets gevonden ten zijnen laste?"

Het gezicht van Vorobeïtchik kreeg een sceptische uitdrukking.

— „Sympathiek is hij wel, maar... Er is een „maar" bij! Zoals u weet, werd hij, evenals de kamermeid, van de villa weggelokt door een geheimzinnige telefoon-oproep. Levachot en de kamermeid zijn echter niet te zamen naar de bijeenkomst gegaan!"

Nu herinnerde Bure zich ook dat de meid hem dit gezegd had bij de eerste ondervraging, de dag der misdaad; sindsdien, terwille van meer belangrijke punten, was dit uit zijn gedachte gegaan.

— „Dat is zó!" beaamde hij. „En weet u ook „waarom" ze afzonderlijk gingen?"

— „Omdat, naar het schijnt, de ouwe knecht eerst nog boodschappen te doen had. Ik heb daar inlichtingen over ingewonnen en dit blijkt waar te zijn; hij heeft een pakje moeten wegbrengen aan een vriendin van Mevr. Rouvet; maar, in plaats van te gaan en weer te keren, te voet of per tram, kan hij ook wel 'n taxi genomen hebben, en..."

— „Hij zou dus de tijd hebben gehad om naar de villa terug te keren alvorens zich bij de kamermeid te gaan vervoegen op de afgesproken plaats?"

— „Alwaar hij inderdaad met 20 minuten vertraging is aangekomen!" merkte Wens op. De samenspraak tussen de twee mannen begon op een duel te lijken; ze benamen elkaar het woord en voleindden elkanders begonnen volzinnen.

— „En ge hebt toch getracht den man te ontdekken die telefoneerde?" vroeg Bure.

— „Ja!"

— „En?"

Vorobeïtchik haalde de schouders op. „Ik heb een ogenblik gemeend," zei hij, „dat het Feldhun geweest was; en die heeft inderdaad, alvorens de trein van 3 u. 5 te nemen, opgebeld in een café nabij het station. Ik heb hem ondervraagd en hij heeft me geantwoord dat het met een bloemist was."

— „Een bloemist?"

— „Ja, vóór zijn vertrek kwam hij op de gedachte enige bloemen te sturen aan Mevr. Rouvet. Ik heb dat alles nauwkeurig onderzocht en... juist bevonden. De bloemist had evenwel de bestelling uit het oog verloren en de bloemen twee dagen nadien laten afgeven."

Wens werd er zó zenuwachtig van, dat hij niet meer kon blijven zitten; hij wandelde het vertrek op en neer.

— „Trouwens," ging hij voort, „al de andere verdachten, één enkele uitgezonderd, hebben de gelegenheid gehad om te telefoneren. De gasten namelijk: Max Hartog, Cl. Bijl en Mme Necchi konden gebruik maken van het toestel in Mevr. Rouvet's kamer om de bedienden op te roepen aan het apparaat van het parterre."

— „Juist! maar de persoon die opgebeld werd is dan toch buiten kwestie."

— „Neen!" antwoordde Wens, „want men heeft misschien ook helemaal niet getelefoneerd!"

— „Hum!... In dat geval zouden Levachot en de kamermeid ook medeplichtig zijn?"

— „Wel zeker! Het is niet onmogelijk dat de hofmeester iemand opdracht gaf hem op te bellen!"

— „Denkt u?... waarom?"

— „Om alle verdenking te voorkomen en meteen aan Levachot den nodige tijd tot handelen te geven, zonder een ander alibi te moeten zoeken."

De rechter stak wanhopig zijn armen omhoog en liet ze dadelijk zwaar terugvallen op zijn lessenaar en zeide:

— „Gij zijt bepaald onverbiddelijk... ongenadig, Wens, Ik geloof niet dat een zuigeling bij u genade kan vinden!"

Wens lachte.

— „Ja, wat wilt ge! Er zijn te veel lieden die belang hadden, ofwel bij de dood van Mevr. Rouvet, ofwel bij de verdwijning van den kleine, dan dat ik niet alle mogelijkheden zou veronderstellen en uitdiepen. Het merkwaardigste in deze zaak is wel het feit dat er meerdere personen in betrokken zijn die allen een reden hadden en een middel om die misdaad te bedrijven. Een eerste veronderstelling, b.v. is er hier kwestie van één enkelen moordenaar of van twee?... Wie zegt u dat Max Hartog en Cl. Bijl — om slechts die twee te noemen — niet samen hebben gehandeld; de eerste om het kind en de tweede om de moeder te doden? Ze hebben misschien slechts één van de twee van kant gemaakt, misschien ook beiden..., of niemand?... Het is ook nog mogelijk dat ze afzonderlijk hebben gehandeld, hetzij voor eigen persoonlijk belang, hetzij voor een gemeenschappelijk doel, maar elkaar hun inzichten verbergen..."

Bure scheen alle moed weer te verliezen; zijn goede luim was al voorbij.

wordt vervolgd.

REDDINGSBRIGADE IN DE ALPEN: Een afdeling van de reddingsbrigaden, die in de Alpen gestationneerd zijn om klaar te staan voor elk ongeval, dat zou kunnen plaats hebben. De mannen zijn juist opgeroepen voor een ongeluk en zijn bezig de sneeuwschoenen aan de voeten te binden.

reiken van een bevredigende oplossing voor werkgevers en werknemers; immers het kan niet anders of zo'n uitstel zal de spanning, die tegenwoordig onder de arbeidersklasse heerst, moeten vergroten,

dat ondergetekenden zich ervan hebben kunnen overtuigen, dat het uitstel van de oplossing van de staking der buschauffeurs zeer veel ertoe heeft bijgedragen tot in het leven roepen van het actuele conflict,

dat de arbeidsklasse in de mening verkeert dat getracht wordt een beslissing uit te stellen, slechts teneinde hen ertoe te leiden het werk te hervatten,

dat het de P.L.P. voorkomt, dat in deze zaak zonder uitstel en terstond een beslissing aangaande de minimum loonkwestie dient genomen te worden,

Redenen waarom ondergeteekenden Uwe Excellentie met de meest verschuldigde eerbied hierbij te kennen geven geen vertegenwoordiger te kunnen aanstellen tot het zitting nemen in de door Uwe Excellentie benoemde Commissie.

Wij kunnen ons verenigen met enkele door de Partido Liberal genoemde bezwaren.

Maar de daaraan toegevoegde conclusie volgt o.i. allerminst.

Bij de installatie dezer commissie hadden deze bezwaren naar voren kunnen worden gebracht en misschien opgelost.

Bovendien schijnt deze partij niet te weten, dat in een dergelijke commissie niet met meerderheid van stemmen wordt gewerkt, maar eenvoudig met meerderheids en minderheidsrapporten. De eerste gelegenheid om nu voor het volk iets te doen, liet deze partij nu door een ongelukkige geste voorbijgaan.

Na afloop van de eerste vergadering der Commissie meende de Voorzitter van de A.C.R.K.A. dan ook voldoende waarborgen te hebben om aan zijn leden te kunnen adviseren, het werk weer op te vatten.

Ongelukkigerwijze kwam toen de bedreiging van den Heer Schonegevel, dat „de werknemers, die vóór Vrijdag 7 Februari 12 uur 's middags zich niet op het werk gemeld hebben, zich te beschouwen hebben als te **zijn ontslagen."**

Was deze bedreiging niet gekomen, dan waren waarschijnlijk Donderdag de arbeiders weer aan 't werk gegaan.

Naar aanleiding van deze ongelukkige bedreiging, besloot de A.C.R.K.A. om de bemiddeling in te roepen van het Gouvernement en te vragen om een Gouvernementsbemiddelaar.

Een officiële bemiddelaar achtte de Gouverneur minder geschikt, maar de Voorzitter van het hof van Justitie Mr. Suthoff wendde zich tot de directie.

Van werknemers zijde is men over het uiterst sympathieke optreden van den Hr. Suthoff zeer tevreden.

Door de Hr. Schonegevel werd hem toegezegd geen represaillemaatregelen te zullen nemen en wat betreft de verbetering der lonen zou de beslissing der door de Gouverneur ingestelde Commissie worden afgewacht.

De A.C.R.K.A. besloot nu een circulaire uit te geven om het volk tot het werkhervatten aan te sporen.

Maar tijdens het drukken van deze circulaire werd alvorens deze uit te geven nog een vergadering gehouden Donderdagavond.

In deze vergadering kwamen de Surinamers met de mededeling dat wat het Bestuur der A.C.R.K.A. ook besloot, maar de Surinamers moesten weer aan het werk, aangezien zij het land zouden worden uitgezet: Wel gaven zij uitdrukking aan hun sympathie met de Curaçaose stakers en waren ook van mening dat hun eigen lonen te laag waren.

Maar staande deze vergadering kwamen er onverwachte moeilijkheden.

Op de drukkerij van La Prensa, waar de bedoelde circulaire zou worden gedrukt, werd aan buitenstaanders een onbescheiden mededeling gedaan van de inhoud en van deze richting ging nu een actie uit om de circulaire tegen te houden en niet te gaan werken.

Zwart op wit wilde men van den Hr. Schonegevel de toezegging, omdat men in den man geen vertrouwen had. De houding werd zelfs dreigend.

Onder de druk van de arbeiders, die door de onbescheiden mededeling van La Prensa tot het uiterste waren gebracht, werd toen door het Bestuur een brief aan den Hr. Schonegevel gezonden en door de Secretaris van de A.C.R.K.A. aan den Hr. Schonegevel overhandigd, met de mededeling, dat de stakers de beslissing van de Gouvernementscommissie wensten af te wachten alvorens het werk te hervatten.

Aan den Secretaris was door het Bestuur der A.C.R.K.A. opgedragen, dat, indien in het eventuele onderhoud bleek, dat de Hr. Schonegevel een mildere houding zou aannemen ten aanzien van de arbeiders, hiervan mededeling zou gedaan worden aan het Bestuur ten einde dit nog in staat te stellen de arbeiders te adviseren het werk te hervatten.

Inderdaad deed de Hr. Schonegevel aan de secretaris de toezegging, dat indien de commissie zou aantonen, dat de minimumlonen te laag waren, de directie genegen is de lonen te herzien.

Het bestuur heeft toen nog tegen middernacht in een spoedvergadering besloten de arbeiders tot het hervatten van het werk te adviseren.

En het slot was, dat Vrijdagmorgen voor een groot deel de arbeiders weer naar de C.P.I.M. gingen.

Over het verloop der staking in de stad het volgende:

Hoewel het Woensdagmorgen betrekkelijk rustig was, had het verschijnen van de bedreiging met ontslag, een uitwerking als van petroleum op 't vuur. Daarbij liepen die middag de dolste geruchten, met name werden drie personen als gedood vermeld, waardoor de spanning toenam en waarschijnlijk oorzaak was van de uitbarsting Donderdagavond op Bati-Panja baai.

Daar kwamen namelijk verschillende ferry's van de Isla aan en begon de menigte, die uit ongeveer honderdvijftig personen bestond een dreigende houding aan te nemen. Er waren hier in het begin een zestal agenten aanwezig, welke zich moesten verweren tegen het stenengooien, waartoe de menigte was overgegaan. Al spoedig kwam er assistentie ter plaatse, zodat de aanwezige politiemacht uit tien man bestond, onder leiding van Luitenant Diekman. Uit een cafétje, in de Kortenaerstraat, dat thans door de politie gesloten is, werd met flessen gegooid. De politie nam toen de revolver, doch vuurde niet. Men poogde de menigte te beheersenen met gummistok en klewang en gelukkig behoefde men niet tot vuren over te gaan.

Het terrein was ondertussen door de politie uiterst moeilijk te beheeren doordat de menigte zich gemakkelijk kon verspreiden in al de nauwe sloppen en gangetjes, die daar in de buurt zijn of zich schuil kon houden in de kleine houten woningen, die daar staan, om dan weer op een goed ogenblik terug te komen. Men had dan ook handen vol werk om de orde definitief te herstellen, en pas laat in de avond keerde het grootste deel der politiemannen naar huis.

In de nacht werden toen overal de door den Procureur Generaal opgestelde proclamaties door de politietroepen aangeplakt.

Betreurenswaardige feiten van molestatie van vreedzame burgers hebben zich voorgedaan.

Aan de politie is last gegeven om met kracht hiertegen op te treden; zoonoodig zal geweld worden gebruikt.

Volksoploopen en samenscholingen zullen worden tegen gegaan.

Begeeft U niet onnoodig naar plaatsen waar volksoploopen zijn of onregelmatigheden plaats vinden of verwacht kunnen worden.

Voldoet onmiddellijk aan de bevelen der Politie.

Ik reken op Uw aler medewerking zoowel in Uw eigen belang als in het belang der openbare orde en der publieke rust.

Willemstad, 6 Februari 1936.
De Procureur-Generaal,
Hoofd der Politie in Curaçao,
F. A. Jas.

Woensdag slaagde een aantal posters aan de Handelskade erin om de kapitein en machinist van een der Islaboten van de boot te verwijderen. Hierop werd besloten om de boten niet meer van de Handelskade te laten vertrekken.

Het einde der staking.

Naar we vernemen hebben ruim 2000 arbeiders Vrijdag het werk hervat: maar een even groot aantal ontbrak nog.

We kunnen hiermede deze staking wel als geëindigd beschouwen.

Wie in andere landen stakingen heeft gekend, zal moeten toegeven, dat het hier betrekkelijk rustig is toegegaan.

De geruchten die er liepen waren heel wat ernstiger als de feiten, vooral op de Isla waren de geruchten allerdolst en maakten van daar hun weg naar de stad. Er werd zelfs een vermoeden uitgesproken, dat dit tendentieus was.

Van daaruit is, zoals we vernamen, zelfs aangedrongen op het afkondigen van de staat van beleg.

De commissie thans bezig met het bestuderen der levensstandaard, heeft thans alle belangstelling. Gisterenmiddag hield deze vergadering en zal Woensdag weer bij elkaar komen.

We hopen dan voor 't laatst en met succes.

Verder verwachten de arbeiders dat de opgerichte bond A.C.R.K.A. waakzaam blijven zal over hun belangen, die nog steeds een oplossing vragen, in afwachting van de uitslag der Gouvernementscommissie.

Van de kant van den Hr. Schonegevel hebben we de belofte aan den Hr. Suthoff, dat er geen represaillemaatregelen zullen genomen worden.

Een gerucht van gisterenavond, als zouden alle arbeiders die zich nog vandaag aanmelden ontslagen worden, hebben we dan ook niet kunnen geloven.

Maar ook van de zijde der arbeiders verwachten we geen represailles. Hun kracht zal moeten zijn hun bond, welke dezer dagen is uitgegroeid tot 1600 leden.

Hoe sterker deze bond, hoe groter hun eenheid, hoe menigvuldig hun aantal leden, des te krachtiger kunnen ze optreden voor hun belangen. Met verdeeldheid daarentegen bereikt men niets.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Na de overwinningsberichten in ons vorig overzicht, was het te verwachten, dat we deze keer weinig nieuws zouden hebben van de Afrikaanse fronten.

Badoglio is nog steeds in voortrekkende beweging naar Addis Abeba en volgens de Italiaanse berichten zouden de tanks nog op 200 mijl van de hoofdstad verwijderd zijn.

Dit lijkt misschien kort bij, maar in een woest bergland als Abessynië, is dit nog heel wat.

We spraken de vorige keer al over de moeilijkheden van revitailleren. En daarvoor heeft Italië thans de genietroepen van de lichtingen 1905-07 opgeroepen.

Italië wil spoed achter het werk zetten en moet dit ook wel doen, wil bewaarheid worden, wat Mussolini dezer dagen zeide in de Fascistische Raad: dat binnenkort de eindoverwinning van het Italiaanse leger mag verwacht worden.

En wanneer die er zijn zal, zal de Volkenbond het petroleum-embargo uitvaardigen!

Deze uitgesproken verwacht van Mussolini geeft anders juist 't tegenovergestelde beeld van wat de wereldpers vermoedde, dat in de fascistische Raad zou zijn besproken. Algemeen immers was verwacht, dat in deze raad onder de ogen **zou zijn gezien de mogelijkheid**, dat Italië niet vóór de regentijd in Abessynië klaar zou komen.

Maar daarvan heeft Mussolini natuurlijk niets willen laten blijken.

Bij de bezoeken aan Parijs in verband met de Oost-Europeese statencombinatie, is ook aartshertog Otto even om de deur komen kijken.

Zonder enige politieke bijbedoelingen! En door de Oostenrijkse pers wordt nog uitdrukkelijk vermeld, dat Otto niet met Stahremberg zou hebben gesproken.

Maar Titulescu heeft desalniettemin het raadzaam gevonden te publiceren, dat hij en de kleine entente absoluut tegen het herstel van de Oostenrijkse monarchie is.

De vlootconferentie in Londen, bijeengeroepen tot **beperking** der bewapening, is dezer dagen tot een resultaat van **uitbreiding** van bewapening gekomen.. En in plaats van een maximum van 25000 ton zal de kruisermacht der staten 27500 ton mogen bedragen.

Wel de wereld op zijn kop.

Als actualiteit delen we hier nog mede, dat de stakingsbacil niet alleen Curaçao in zijn greep heeft, maar ook Engeland, waar Londen deze week bedreigd werd door vleesgebrek vanwege de staking der slagerijen.

In New York staakten de liftjongens en in Frankrijk was het weer staking in de Scheepsbouw. Op de Normandie alleen staakten 5000 arbeiders.

We geloven dat dit schip al meer keren een staking heeft gezien als een aanlegpier in New York.

BUITENLAND.

Stahremberg

die aan Flandin de belofte deed de Habsburgers niet te zullen terugroepen zonder de toestemming van de kleine entente.

Katholieke Filmactie in Tcheko-Slovakije.

Na lang zoeken krijgt de Filmaktie in Tcheko-Slovakije een klaarder uitzicht. Pater Zavadsky, S.J., die met groot geduld verschillende filminitiatieven heeft opgebouwd, is nu opgenomen in het Bisschoppelijk comité voor Katholieke Aktie.

NEDERLAND.

Hoeveel filmfirma's in Nederland?

Als we de wetenschappelijke studio van Mol en de artistieke filmeenheden als die van Han Hin niet meetellen, bestaan er tot nog toe 12 firma's die zich aan productie van films in eigen taal wijden. Dat is werkelijk te veel: ieder zal daarmee accoord gaan. Een klein land immers als Nederland, kan niet genoeg opbrengen om 12 firma's te voeden. Buiten de namen van een paar producenten waar we iets van mogen verwachten: Gerard Rutten, Simon Koster, is het eerder povertjes gesteld met de Nederlandse filmnijverheid, en om deze ramp nog uit te breiden, wil men in Nederland zijn toevlucht nemen tot toneelmensen voor de regie van films! Er moeten nieuwe krachten aan het werk komen indien men **wil dat na de mislukking van de laatste** armzalige producten het publiek opnieuw belangstelling hechte aan zijn eigen filmproductie.

Katholicisme in de samenleving.

Oud Minister Marchant, die na zijn overgang tot het Katholicisme daarvoor een sterke propagandist is, hield onlangs een rede over de taak van het Katholicisme in de samenleving.

Oud Minister Marchant wil deze taak zien zowel in 't staatkundig als maatschappelijk leven. Het Katholieke leven is steeds op God gericht door het Geloof en waar het Geloof is, daar is de Kerk. Hij wijst op de voortdurende strijd der kerk, die nooit mag zijn een strijd naar staatkundige macht. De geschiedenis wijst daarop. In Rusland zou nooit de kerkvervolging tot zo'n grote hoogte zijn gekomen, als het hoofd van de staat daar niet tevens hoofd der kerk was geweest. Andersdenkende schrijvers hebben daarop meermalen gewezen. Anders is 't natuurlijk met de wereldlijke macht van den Paus, die slechts nodig is, om de geestelijke macht der kerk onbelemmerd te kunnen uitoefenen .Met schrik heeft spreker gehoord van de toestanden op fabrieken in ons land en 't heeft hem tot nadenken gestemd. Allerlei voorschriften geeft de staat, waaraan moet worden voldaan, elke overtreding wordt gestraft. En dat niets gedaan werd tegen moorden, zij het morele moorden, die in werkplaatsen en fabrieken bedreven werden, heeft hem verwonderd.

Het katholieke geloof is door en door democratisch, zegt spreker, ook al wordt alles geordend van boven af. Spreker **ontwikkelde hoe wij allen lid zijn van het Mystieke Lichaam van Christus**, 'n eenheid, die steeds behouden blijft ook in de staatkunde. De liefde tot God, tot die éénheid is bij alles uitgangspunt. Liberale katholiciteit is dus niet mogelijk, omdat alleen katholiciteit bestaat. Wie deze leer aanvoelt als katholiek, kent geen zijwegen. Gelukkig, dat deze tijd de relatieve waarde van materieel bezit wel bijzonder duidelijk heeft gemaakt, waardoor de grote gehechtheid aan aarde goederen wel is gewijzigd.

ARUBA.

Moeilijkheden op Aruba.
Politiecharges en revolverschoten.

We lezen in de B. & N.-berichten van Woensdag:

Ook op Aruba is 't woelig. De bewoners zijn nog steeds in hoge mate ontsticht over het artikel van den heer Attwood. Gisteren nu is het tot demonstraties gekomen die een minder vreedzaam karakter droegen dan de optocht van enige tijd geleden, toen men naar het huis van den gezaghebber trok om uiting te geven aan de gevoelens der bevolking. Gisteren echter nam men een dreigende houding aan en moest de politie van revolver en klewang gebruik maken. Gelukkig werd er niemand ernstig verwond, de kogels troffen geen doel, slechts een der demonstranten werd door een sabelhouw verwond.

Politieberichten
over het tijdvak 30 Januari tot en met 6 Februari 1936.

In de afgelopen week werd te St. Nicolaas één manspersoon ter ontnuchtering in bewaring gesteld, die in beschonken toestand op de openbare weg was aangetroffen.

Tegen den autobestuurder F. M. werd te St. Nicolaas proces-verbaal opgemaakt terzake het rijden door een bocht zonder zijn (onmatige) snelheid te verminderen.

Te St. Nicolaas werd proces-verbaal opgemaakt tegen den manspersoon Th. S. terzake het doen vervoeren van dieren op nodeloos pijnlijke wijze. Betrokkene liet door zijn zoontje twee geiten vervoeren, welke met de poten door middel van zeer dun touw over de rug van een ezel waren vastgebonden.

Terzake het rijden op een rijwiel hetwelk niet was voorzien van een geldige belastingnummerplaat werden te Oranjestad tegen twee manspersonen procesvaal opgemaakt.

Terzake het op aanmerkelijke wijze overschrijden der maximum snelheidsbepalingen werden te Oranjestad drie autobestuurders geverbaliseerd.

Tegen den manspersoon M.R.A. werd proces-verbaal opgemaakt terzake het feit, dat hij met zijn motorrijtuig op zodanige wijze door de Noordstraat te Oranjestad reed, dat de veiligheid van het verkeer in gevaar werd gebracht.

Door de politie te Oranjestad werd op aanvrage tweemaal ter assistentie uitgerukt, waarvan éénmaal te Noord terzake huisvredebreuk. In beide gevallen betrof het feiten gepleegd door dronken manspersonen. Nader onderzoek wordt ingesteld.

Politierapport.

L. B. deed aangifte van mishandeling, gepleegd door C. De gevolgen daarvan zijn van minder ernstige aard en bleek het bij onderzoek een onderlinge ruzie te zijn.

Op San Nicolas had een lichte aanrijding plaats tussen een personenauto, bestuurd door B. en een een wielrijdster, genaamd E. L. Persoonlijke ongelukken hadden daarbij niet plaats.

Na een onderlinge woordenwisseling deed H. aangifte van bedreiging met een mes, gepleegd door O.

Toen het t.s. „San Melito" vanuit zee arriveerde, bleek de Kok daarvan tijdens zijn werkzaamheden aan boord, in aanraking te zijn geweest met een kokende vloeistof, waardoor hij niet direct levensgevaarlijke brandwonden bekwam en hij dientengevolge in een Hospitaal werd opgenomen.

Terzake het plegen van huisvredebreuk, gepleegd door M. deed M. B. aangifte.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

In Hongarije is door de politie een grote communistencentrale ontdekt.

De Jood David Frankfurt, 21 jarig student te Bern heeft in Davos Gustloff de leider der Nazipartij in Zwitserland neergeschoten, uit haat tegen het Nazisysteem.

Men vreest repressaille tegen de Joden in Duitsland.

Een modern uitgeruste expeditie, voorzien van een draagbare radio-installatie en grote, door aanhangmotoren voortbewogen, kanoes, is van uit Demerara het woeste binnenland van Brits Guinea ingetrokken op zoek naar de 8 jaar geleden zoek geraakten Amerikaansen vlieger, Redfern. De tocht wordt gefinancierd door den vader van den vlieger, die volgens verhalen van reizigers, die pas uit het binnenland terugkeerden, door Indianen vast gehouden wordt, anderen zeggen, dat hij met een Indiaanse gehuwd is en niet terug wil keren.

11 Leden van een nudisten kolonie te Miami, die hier een langer verblijf door de politie ontzegd was, hebben het **stoomschip Willwood gecharterd en vertrekken een dezer dagen naar de Virgen** Eilanden, waar zij hopen in een nudistisch paradijs te kunnen leven. Met uitzondering van kleren hebben zij zich van alle moderne gemakken voorzien en hebben zelfs auto en radiotoestel meegenomen.

Te Munchen stiet een vliegmachine tegen het dak van een hoog gebouw, viel brandende in de drukke Neuhausener straat op een tram en werd helemaal vernield.

Vier personen, waaronder ook een vrouw, kwamen bij dit ongeval om het leven.

Een Frans-Britse overeenkomst is gesloten om Duitsland uit te nodigen tot een conferentie van de voornaamste Europeese mogendheden, die belang hebben in de Europeese vrede. De conferentie wordt heel waarschijnlijk in Londen gehouden. Ter sprake zullen komen de meest op de voorgrond tredende Europeese vraagstukken. Naar men vermoedt, wordt de conferentie tot stand gebracht onder voorwendsel van marine vraagstukken te behandelen.

Kardinaal Luigi Sincero is aan een hartkwaal overleden. Hij bezocht indertijd het Eucharistisch congres in Amsterdam.

De ex Prins van Asturië ligt op sterven te Havana. De Pauselijke Nuntius Caruana heeft hem de laatste sacramenten toegediend.

UIT NEDERLAND.

Na gedurende 4 maanden op het strand te hebben gezeten, slaagde men er na veel moeite in het stoomschip Kerkplein vlot te brengen. Met behulp van twee sleepboten werd het stoomschip daarop naar Rotterdam gebracht, waar 't in het droogdok zal worden opgenomen voor bodemonderzoek.

Het Vaderland verneemt uit betrouwbare bron dat het ministerie van Defensie overweegt om tot inrichting van een nieuw militair vliegveld over te gaan daar het huidige te Soesterberg overbelast is.

Na een kort maar geanimeerd debat nam de Eerste Kamer met 38 tegen 5 stemmen de crisis hypotheek en aflossingwet aan.

Volgens de weekstaat van de Nederlandse Bank is de goudvoorraad gedurende de afgelopen week met 2 millioen toegenomen. Men deelde ons mede dat voor het eerst sinds 1931 thans te New York voorbereidingen worden getroffen voor goudverschepingen naar Frankrijk en Nederland. De eerste zending zal betrekkelijk klein zijn en door de Nederlandse Handel Mij. verzorgd worden. Uit Washington werd bericht ontvangen dat het Ministerie van financiën toestemming verleende voor de uitvoer van 1.120.000 dollar goud, bestemd voor Nederland.

In de memorie van antwoord op de begroting voor Suriname wordt gezegd dat de regering op het ogenblik een uitgebreid onderzoek naar de aanwezigheid van delfstoffen te kostbaar acht. Men geeft de rijstcultuur een grote kans op succes, tevens wordt de sinaasappelcultuur aangemoedigd. Men geeft thans de maximum subsidie van 5 cent per kilo aan de koffieplanters.

Minister Colijn verklaarde verder, dat volgens hem het den gouverneur allerminst ontbreekt aan belangstelling voor particulier initiatief, hetgeen reeds herhaaldelijk gebleken is. Wat echter de kolonisatie van Europeanen betreft, hiervan verwacht de regering niet veel baat. Ten aanzien van het aanleggen van een vliegveld ten behoeve van het internationale luchtverkeer in de buurt van Paramaribo oordeelt de minister dat de onmisbaarheid eerst duidelijker dient te spreken, alvorens de vereiste sommen op de begroting gebracht kunnen worden. Het verbod voor de ambtenaren om zich bij de verboden verenigingen aan te sluiten — ook de NBS — is thans dusdanig gewijzigd, dat thans steunverlening aan bedoelde verenigingen met ontslag gestraft wordt.

Het gemeentebestuur van Amsterdam werd 4 Februari door de regering aangemaand om thans binnen drie maanden te besluiten de huwende onderwijzeressen uit de dienst te ontslaan.

CURAÇAO.

K
K R O
O **PHOHI-UITZENDING**

Op Zondag, 9 Febr. 1936 van 15—16 uur A.W.T. Op Golflengten 25.57 en 19.71 M.

1. Mars.
2. Medische Causerie.
3. GRAMOFOONMUZIEK:
   a. Du bist meine Sonne, uit „Giuditta", Fr. Lehar, door Richard Tauber met het Weens Philh. Orkest.
   b. Ein Walzertraum, potpourri, Oscar Strauss, door Parlophoonkoor met solisten en groot orkest.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. GRAMOFOONMUZIEK:
   Les Lanciers Blanc, E. Marie, door Robert Avignon en zijn orkest.

Geslaagd.

Uit Nederland werd bericht ontvangen, dat Ivy Capriles, Cecil Delvalle, Ramon Eustacio, Ena Maduro, Rene Moreno, Siegfried Pieterz en Henry de Windt allen leerlingen der Openbare Muloscholen op Curaçao, geslaagd zijn voor het diploma Machine-schrijven van de Vereniging van Leraren in Stenografie en Machineschrijven gevestigd te 's-Gravenhage.

Laatste Berichten der Staking.

Heden wordt door de bond van arbeiders een circulaire verspreid.

Aan deze circulaire ontlenen wij:

dat de achterstallige lonen zullen worden uitbetaald op Maandag 10 Februari bij post 5.

De directie der C.P.I.M. is bereid de arbeiders, die ontslagen zijn, weer in dienst te nemen in overleg met het bestuur van de bond op Zaterdag 15 Febr.

Concurrentie voor de K.L.M.

In de telegrammen van de Boletin Commercial lezen we uit Washington:

De afdeling van den assistent Postdirekteur, die met de luchtpost belast is, heeft een rekest bij het post-comité in de Kamer ingediend om de vastgestelde som voor de Zuid-Amerikaanse luchtpost met... $ 268.000 te verhogen, met het doel de luchtdienst aan de kust van Centraal en Zuid-Amerika veelvuldiger te maken. De afdeling is bezig met het bestuderen van een uitbreiding van de luchtpostdienst voor La Paz.

Mededeling van de C.V.B.

De Junior-Commissie maakt bekend, dat er een Competitie (Knockout) zal worden gespeeld voor de Junior elftallen welke Zaterdag 8 Februari begint met de wedstrijd

HERCULES—JONG HOLLAND.
Aanvang 4.30.
Terrein: Mundo Nobo.

ss. New York.

A.s. Maandag, 10 dezer, om 6 A.M. zal het ss. New York" met toeristen aan boord, te Curaçao arriveren en aan de Prins Hendrik Pier gemeerd worden. Om 2 P.M. zal het schip wederom vertrekken met bestemming Cartagena, Cristobal, Kingston, Havana en New York.

Het ss. Amsterdam.

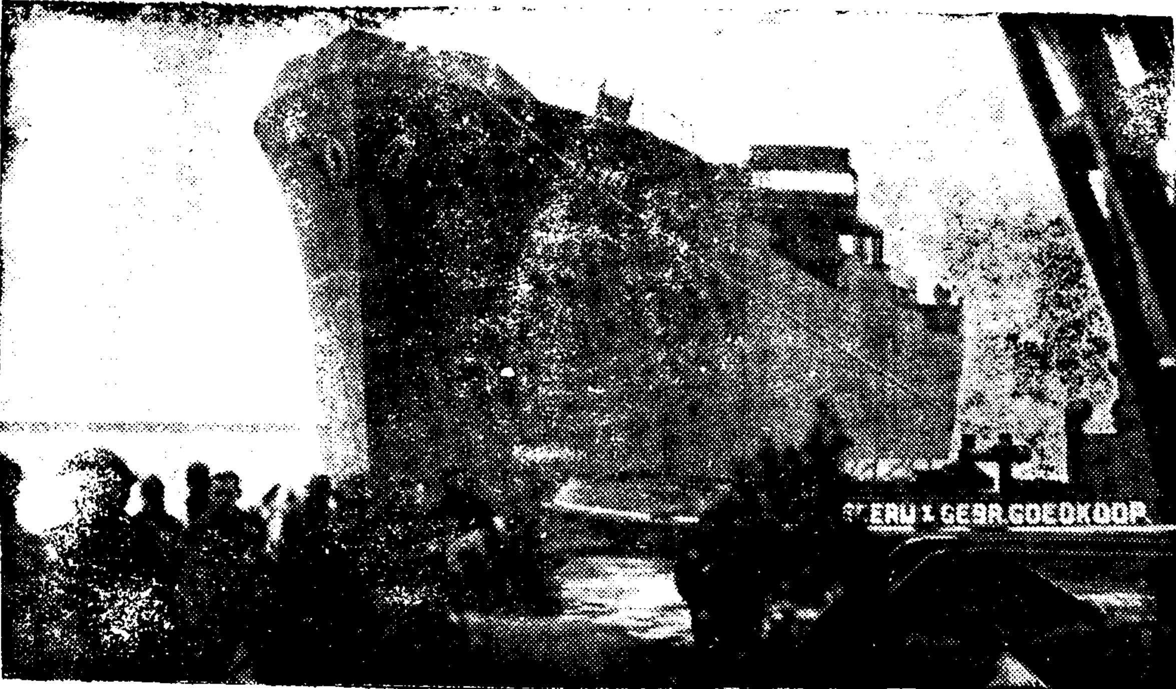
Het ss. Amsterdam van de K.N.S.M. dat enkele jaren heeft opgelegen, en een der grootste vrachtschepen is van Europa, zal Zaterdagmiddag hier arriveren.

Touristenschepen.

Verwacht worden:
Zondag 9 Febr. het ss. „Brittanic".
Maandag 10 Febr. het ss. „New York".

Consul Venezuela.

Ons werd medegedeeld, dat gisterenavond door de Radio Caracas Y.V. 1 R.C. en 2 R.C. werd medegedeeld, dat bij decreet van den president tot Consul Generaal van Venezuela te Curaçao was benoemd de Hr. Hr. Carmelo Paris.

Te Amsterdam op de werf van de Ned. Scheepsbouw-Mij vond de tewaterlating plaats van het voor de Kon. Shell-groep gebouwde tankschip „Macoma".

Het versmade geluk.

Onder dit opschrift lezen we in de Loc.:

Op een van de grote eilanden ten Noorden van Nieuw-Guinea, woont een Duitser, die daar aan de kust met zijn vrouw een stille, ongelijke strijd voert tegen de malaria, de eenzaamheid en de neiging van de copra-prijzen, om toe te geven aan de aantrekkingskracht van de aarde.

Deze man had tevoren in Duits-Nieuw-Guinea en vooral toen dit land in Britse handen overging veel ellende doorgemaakt, doch was er altijd in geslaagd om zich weer op te richten.

Doch na jaren ploeteren op dat grote Nederlandse eiland, kwam hij toch in een situatie, welke hem deed inzien, dat hij moest ondergaan, dan wel hulp van anderen vragen. Het kostte hem veel moeite, maar eindelijk schreef hij een brief aan een elders in Indië wonend landgenoot, wien het beter ging. Die moest hem helpen. Het ging slechts om een paar honderd gulden.

In de brief, waarin hij zijn nood klaagde en steun vroeg, deelde hij ook een en ander mede van zijn leven gedurende de laatste maanden. En als een opmerkelijke ervaring stond in die brief ook het volgende opgetekend:

Hij was kort geleden eens naar het strand gegaan, omdat het daar zo stonk. Het bleek hem, dat daar een vieze massa lag te rotten. Het scheen het kreng van een grote vis te zijn. Hij duwde de massa met een stok weer in het water terug, doch de volgende dag lag zij weer op het strand. Toen nam hij zijn boot en sleepte de vuiligheid naar een kreek op enige afstand van zijn huis gelegen. En daar wilde hij het kreng met stenen bezwaard doen zinken.

Toevallig had een Chinees dat gezien en die vroeg hem, of hij asjeblief die viezigheid niet wilde doen verdwijnen. Als de toean hem dat maar wilde afstaan, zou hij zorgen, dat deze er geen last meer van zou hebben. En de toean, blij omdat hij van dat onaangename karweitje verlost was, had alles aan den Chinees overgelaten en was naar huis gegaan. — Begrijp je, — zo vroeg hij aan zijn landgenoot, — wat die Chinees daarmee voor kan hebben gehad? — **Denk je eens in, dat die Chinees** het **ondragelijk stinkende goedje met** zijn handen uit het water heeft gehaald, om het in een kist te pakken, waarmede hij op de eerst volgende boot naar Ambon is vertrokken-

De landgenoot stuurde het gevraagde sommetje. Maar eer hij inging op het hem voorgelegde raadsel van de stinkboel, schreef hij eens naar Ambon. Toen bleek, dat wat de Chinees had ingepakt in de kist, zoals de landgenoot reeds vermoedde, maag en darmen van een potvis waren geweest met een flink stuk waardevol ambergrijs erin.

De Chinees had te Ambon het ambergrijs verkocht voor *f* 30.000. De koper had het te Menado verder verkocht met *f* 7000 winst en het partijtje ging later voor een nog hogere prijs in andere handen over.

En dat was nu de vuiligheid, welke de man, die om een paar honderd gulden verlegen zat, in zee terug had willen werpen, om het tenslotte, zoals men ook de inhoud van een beerput aan een Chinese groentenboer wegschenkt, over te laten aan een Chinees, die een goed ding niet zal versmaden, wijl het stinkt.

Hollywood het filmparadijs, erger dan een hel...

zegt Vicky Baum, de bekende Duitse romanschrijfster.

Vicky Baum, die door de film „Grand Hotel" tot de voorste rij der markantste Amerikaanse auteurs is vooruit geschoven, **geeft ons in „Variety" haar indrukken over Hollywood weer. Volgens haar** zijn de gelukkigen, die in dit filmparadijs leven, niet zo erg te benijden.

„Hollywood is filmindustrie en filmindustrie is lijden. Allen worden er door dezelfde pijnigende gedachte gekweld: „Zal ik ditmaal niet mislukken?" Vroegere successen doen niets ter **zake. Alles** hangt af van de film die nu gaat verschijnen. Schrik en angst verzwaren gestadig het leven der mensen in Hollywood, maken hun ieder uur van de dag bitter, en storen zelfs hun slaap. Die voortdurende onzekerheid herschept Hollywood tot een echte hel...

Waar in gans de wereldgeschiedenis was er zoveel vrouwenschoonheid tesamengebracht en

waar is schoonheid zo goedkoop?

De waardin, de kamerjuffrouw, de verkoopster, tot zelfs de meid toe, zijn allemaal buitengewoon schone meisjes. Allen waren de schoonste in hun kleine geboortestad, allen verlangden naar Hollywood, doel van alle schone vrouwen. Allen waren ze fier, zelfbewust, eerzuchtig, en allen zijn ze nu ook levende voorbeelden geworden van troosteloze mislukkingen.

Waar men ook gaat, overal ziet men tragediën, treurige geschiedenissen van vernietigde hoop, medelijdenswaardige beelden van vertwijfelde zielen.

De medespelers wachten en blijven wachten.

Velen hongeren eenzaam op hun kamers, immer wachtend, tot zij geroepen worden. Daarbuiten luxes, schittering, rijkdom, maar hun leven gaat voorbij in een eeuwig wachten. En de filmsterren, hebben zij het misschien beter? Bemerkt gij de kleine lijnen niet rond hun ogen — rimpels? Elke vrouw kent de

tragedie der rimpels.

Zou de nieuwe filmopgave wel geschikt zijn voor haar? Zou de regisseur haar verstaan? Zouden de kostuums haar goed passen? En ook de regisseur zelf wordt door duizenden zorgen geplaagd. Heeft hij de fout niet begaan, een slecht boek aan te nemen? Zal de geschiedenis het publiek wel interesseren? Niemand kan hem antwoord geven op de vragen die hem pijnigen, tot de première zelf de ontsluiering zal brengen.

Zoveel verschillende mensen werken samen bij het ineensteken van een film, zovele vraagstukken komen in aanmerking, zovele factoren zijn hier van gewicht, dat een enkel mens voor het lukken of mislukken van een film niet kan worden verantwoordelijk gesteld. Een kleine missing in het boek — en een willicht schitterende film kan bedorven zijn.

En is een film mislukt, dan worden allen veroordeeld, die daaraan hebben meegewerkt. Dat is Hollywood-rechtvaardigheid.

Er zijn veel grote mannen en vrouwen in Hollywood, heersersnaturen, scheppende zielen; maar geen enkele is groot genoeg om de

angst voor de mislukking

te kunnen ontkomen. Hoe lichter geraakt de kunstenaar is, des te erger wordt zijn lot. **Eerst moet hij zijn eigen verlangens en neigingen trachten te voldoen, en** daarbij moet hij nog rekening houden met de eisen van Hollywood — de kas trachten te vullen. **Heeft hij er zich doorgewerkt en is hij de grote man geworden, dan kan hij nog niet weten of men zijn** contract wel zal vernieuwen.

Als een auteur een novelle heeft geschreven, en zij wekt niet direkt de aandacht — wat maakt het! De auteur heeft wat tijd gebruikt, die niet goed werd betaald — dat is alles. Maar heeft iemand in Hollywood een scenario geschreven, dat geen succes had, dan wordt het heel de stad door rondgefluisterd en de reuzensom, die in de film zou gebruikt worden, hoopt zich aanklagend tegen hem op als een onzichtbare schuld.

Men mag zich wel afvragen of dit alles wel met geld is te betalen."

Vicky Baum die in haar romans dikwijls bewezen heeft, dat zij onder de oppervlakte der dingen weet te schouwen, heeft hier ook de andere zijde van Hollywoods filmparadijs weten te bereiken. Dit spreekt zoveel te meer voor het dichterlijk aanvoelingsvermogen van de schrijfster, als Hollywood haar zijn meest winstgevend lachen heeft getoond en haar een gans bijzonder internationaal succes heeft bezorgd.

EEN ONGEWOON STRAATBEELD: Na de grote overstroming in Engeland, was de hoofdstraat van Maidenhead. De auto's banen zich met moeite een weg door het water, terwijl koene zwemmers hun sport beoefenen in de overstroomde straat.

WAT IS UW LIEVELINGSWENS?

Een vragenspel uit 1813.

„Handboek ter gezellige ontspanning" uit 1813, dat ik toevallig onder het oog kreeg, bevat een reeks interessante vraag- en antwoord-spelen zoals die destijds in gezelschappen in zwang waren. Wij vinden daar het antwoord op vragen als: „Hoe wenst U uw dag door te brengen?"

„Welke boeken behoren tot uw lievelingslectuur?" „Wat is uw stokpaardje?" „Houdt u van luchtige scherts?" „Waarvoor verdient u een strafpredicatie?" enz. enz. Een van deze vragen, waarop een hele serie antwoorden gegeven wordt, luidt:

„Wat is uw lievelingswens?" en hier vernemen wij iets over de verlangens van de mensen voor meer dan 120 jaar. Enkele antwoorden mogen hier volgen: „Het schoonste paard van de stad te bezitten." — Naar Italië reizen om de antieke schoonheden te bewonderen. — De persoon te kunnen trouwen, die mijn hele hart bezit. — Een zomer in Zwitserland te kunnen doorbrengen. — Telkens wanneer ik in mijn zak pak, daar een dukaat te vinden. — Met de mooiste kleren aan door de stad te lopen om te kunnen pronken. — Op een ezeltje rijden. — Dat mijn wijnflesje de eigenschap van het oliekruikje der weduwe had. — Een heel nieuw wetboek geheel naar de natuur en mijn hart te mogen maken. — Onder al mijn kennissen het mooist te dansen. — Alle liefdesverklaringen in de stad te weten. — Alle talen van Europa te kunnen spreken. — Zo prachtig te kunnen schilderen als Angelica Kaufmann. — Dat alle dokters en advocaten op pensioen gezet moesten worden. — Dat het oude moedertje waarheid weer bemind wordt! — Dat men in concerten alleen zou kunnen horen, niet zien. — Het grote lot in de Dresdener loterij te winnen. — Kunnen dichten als Stolberg. — Honderd jaar oud worden en boven dien altijd gezond zijn. — Uit kleine steentjes goud te kunnen maken. — Dat in de wereld gerechtigheid en vrede elkander kussen mochten. — Een glaasje oude Rijnwijn te kunnen drinken. — Alle nieuwe modes het eerst te hebben. — Dat men af en toe stiekem achter het gordijn der toekomst kon gluren.

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 9 tot en met 16 Febuari 1936.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.

$ 10. Raise.
One more spring.
Little colonel.
Old Fashion Way.

In Hollywood.

Imitation of Life.
Home on the Range.

In Cinelandia.

Mississipi.
Private worlds.
Roaring West.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Roxy.

20th Century.

Hollywood.

Crosby Case.

Cinelandia.

Diamond Jim.
Murder in the fleet.
The man with 2 faces.
Public Hero No. 1.

Wij hebben tegenwoordig vaart genoeg!

Maar hemelvaart betrekkelijk weinig!

Wij rennen en rijden vaak op één dag tientallen van wegwijzers en verkeersagenten voorbij. — En de heerlijke, rustige hemel-wijzers, de vriendelijke kerktorens alom in ons gezegend Roomse land, die zien wij niet! Die vaste, onbeweeglijke verkeersagenten, die „met een uitgestrekte hand van steen", in zwijgend stoer gebaar, de vrije baan ten hemel wijzen, ter hemelvaart: die zien we niet!

O, als we bij ons druk ontspanningsleven op Zondag, of op onze ingespannen zakenreizen door de week, bij de vaart van ons voortsnellend voertuig, eens nu en dan, of liever, dikwijls, voor onze blik èn voor onze geest, rust zochten bij die vredige, zegenstralende torens die vriendelijke rustpunten, die veilige vluchtheuvels voor ons hart en voor onze gedachten. —

Daar, aan de voet van die torens, ligt het geluk vastgeankerd, dáár alleen, zoals nergens anders op aarde. Waarom? — Juist daarom, wijl zij het geluk van de hemel aftrekken op aarde; en de aardse mensen onafgebroken naar de hemel wijzen! Prof. Férou.

Satyre en humor.

Max Halbe beklaagde zich eens heftig over het feit, dat zijn dochtertje een van zijn manuscripten had verscheurd. „Kan dat kind dan al lezen?" vroeg Frank Wedekind.

Schopenhauer had een oude lastige huishoudster. Toen die gestorven was, schreef hij:
„Obiit anus, abiit onus."
(„Het oude mens is dood, de last is weg.")

„Van welke dingen houdt gij het meest?" vroeg men eens aan den bekenden schrijver E. T. A. Hoffmann, die zulk een speelse en tegelijk sombere fantasie bezat.

„Van drie dingen vooral," antwoordde hij lachend in de kring van zijn vrienden, „van geld, wijn en roem!"

Toen men hem ietwat verbaasd over deze merkwaardige combinatie om een nadere uitleg vroeg, verklaarde de schrijver van zovele fantastische verhalen het volgende:

„Voor geld kan men wijn kopen, wijn stimuleert mijn geest en een bewogen geest kan roem oogsten! Ge ziet dus, dat deze drie dingen min of meer bij elkander horen."

Liszt werd eens door een bankier uitgenodigd om voor een groot gezelschap, waaraan hij den kunstenaar als een soort phaenomeen voorstelde, op te treden. Na het diner vroeg de bankier Liszt: „En nu, meneer, speel ons eens wat moois voor!"

Liszt zette zich aan het klavier, speelde een parelende glissando en verwijderde zich daarna met de woorden: „Het diner is betaald."

In een Parijse boekwinkel:
— Est-ce que vous avez des Guy de Maupassant?
— Non, mais si vous voulez des guides Michelin?

Rosini zat eens op een diner naast een dame, die hem met haar onophoudelijke vragen vreselijk verveelde.

„Is het werkelijk waar, dat de doktoren tegenwoordig het eten van zeevis aanraden? Ik heb gehoord, dat de phosphor van de vis zo goed moet zijn voor de substantie van de grote hersenen."

„Ja, dat klopt!" antwoordde Rossini.

„En welke vis denkt u dat voor mij bijzonder goed zal zijn?"

„Voor u... zoudt u het niet eens met walvis willen proberen?"

„Ik heb u zeker verveeld!" zei iemand tot Aristoteles.

„Helemaal niet," antwoordde deze, „ik heb niet naar u geluisterd."

Een harde schedel.

„U beweert, dat de verdachte u met een breekijzer op het hoofd sloeg?"
„Ja, Edelachtbare."
„Maar de dokter, die u heeft onderzocht, kon geen spoor van een wond of een bult vinden!"
„Ja maar, Ederlachtbare, kijkt u nou óók eens, hoe dat breekijzer er uitziet!"

Het weeldevrouwtje.

Jeanne: „Ik denk dat Mie gelukkiger zou zijn, als ze een man met minder geld had getrouwd!"

Tine: „Maak je daarover maar niet bezorgd. Hij zal binnenkort wel minder hebben!"

Vrouwenlogica.

„Anna," zei de moeder ernstig, „ge moet niet zo verschrikkelijk kieskeurig zijn. Aan alle mannen mankeert wat, maar als ge zo moeilijk blijft, zult ge al „grootmoeder" zijn en nog geen man hebben."

Nog een schepje er op!

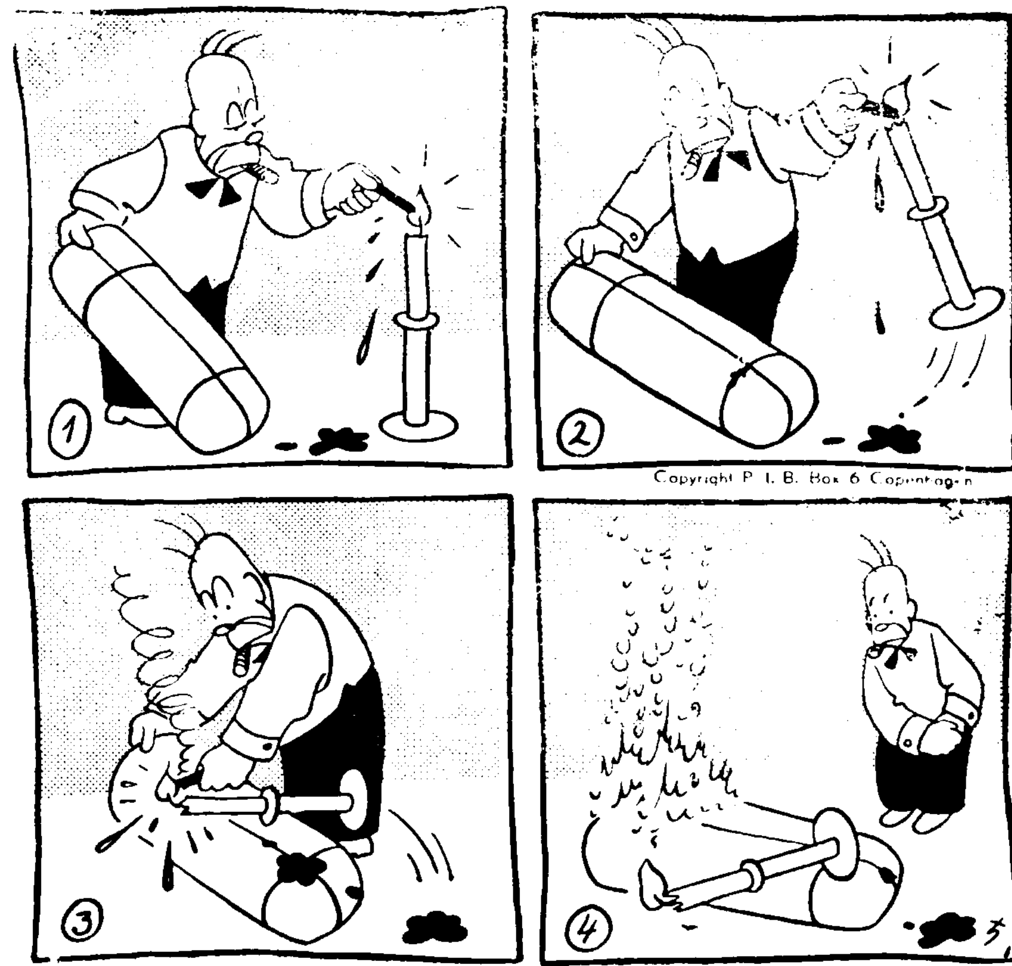
„Zeg es, Jim, 't spijt me, dat ik je gisteren nijlpaard genoemd heb."
„O, da's al lang in orde, hoor, dat is je natuurlijk in je drift ontvallen."
„Nee, toch niet, maar ik las vandaag dat zo'n beest zeshonderd gulden waard is."

De Afspraak.

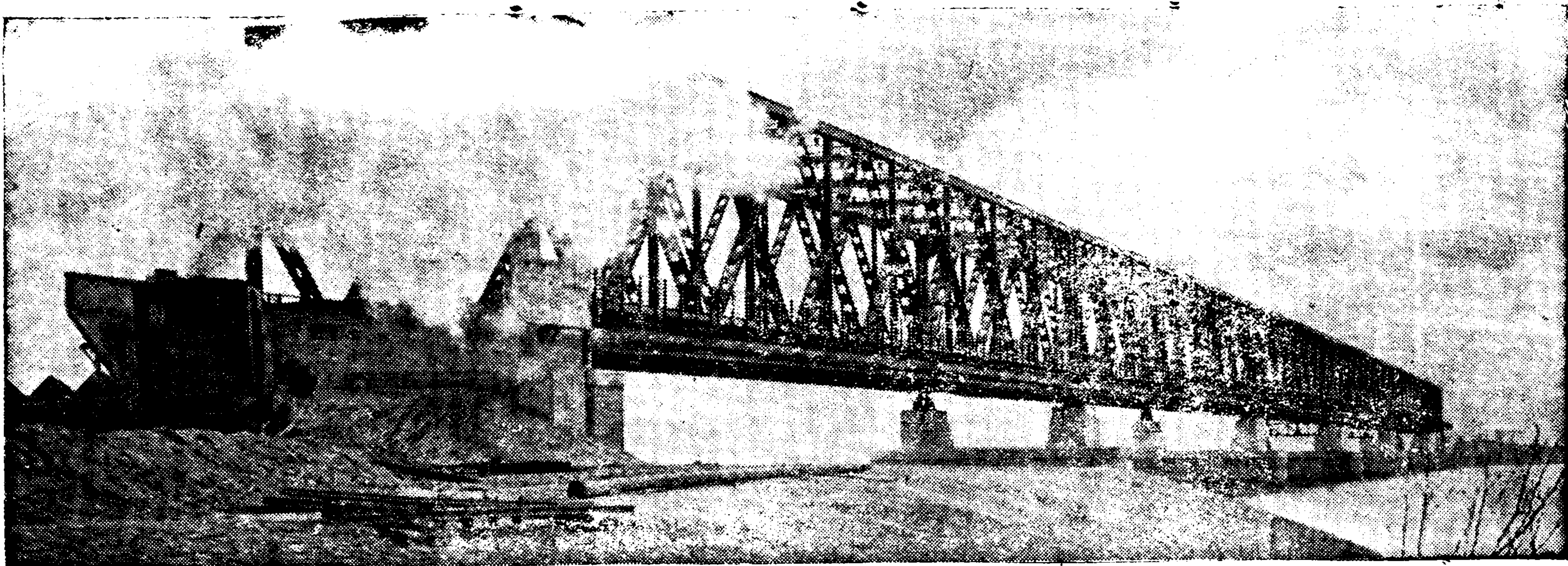
Vrouw: „Al van zes uur af zit ik in deze lunchroom op mijn man te wachten. Het is nu half acht en nu is hij er nog niet."
Vriendin: „Om hoe laat zou je hem dan ontmoeten?"
Vrouw: „Om vijf uur."

Een nieuw gewas.

Het dweepzieke jongemeisje staarde in een poëtische stemming over het landschap en vroeg ten slotte aan den boer:
„Waarom rijdt u eigenlijk die wals over het land?
„Omdat ik dit jaar aardappelpuree kweek," zei de boer.

ADAMSON VERZEGELT EEN PAKKET.

WAAR NEDERLANDS GROOTSTE BRUG GEBOUWD WORDT. Hoewel aan de brug over de Moerdijk zelf momenteel niet wordt gewerkt, is men druk bezig met de aanleg der opritten.

Aankomst en vertrek der schepen van 8--12 Februari 1936.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Historian	8	Liverpool	9	Cristobal
Britannie	9	New York	9	Cristobal, New York
Stuyvesant	9	New York, P. au Prince	9	Amsterdam via Venezuela, Suriname
Presidente Gomez	9	Hamburg	—	Curaçao
Lara	9	New York, San Juan, La Guaira, P. Cabello	9	Aruba, Maracaibo
Colombie	9	Le Havre	9	P. Limon
El Libertador	9	Maracaibo, Aruba	10	Aruba, Maracaibo
Tachira	9	Maracaibo	10	P. Cabello, La Guaira, San Juan, New York
New York	10	New York	10	Cristobal, New York
Dalvangen	10	New Orleans	10	La Guaira, Paramaribo
Phrygia	10	Hamburg	10	Pto. Barrios
Baralt	11	St. Kitts, St. Eustatius, Saba, St. Martin Bonaire	—	Curaçao
Crijnssen	12	Hamburg, Amsterdam	12	P. Limon
Presidente Gomez	—	Curaçao	12	Hamburg
Midas	12	S. Dom., S. Haiti, N. Haiti, N. Dom., San Domingo.	—	Curaçao

Keukeninrichtingen van vorsten en millionairs.

Ware kunstwerken van goud en koper

door G. C. Meyer-Schwencke.

De keuken is een der belangrijkste gedeelten van het huis, hetgeen nog maar al te weinig overdacht wordt. Ons lichaam wordt in stand gehouden door de voeding, welke daar bereid wordt en aangezien men zegt, dat slechts in een gezond lichaam een gezonde geest kan wonen, komt de waarheid onzer bewering nog meer naar voren. De keuken geeft tevens een beeld der huisvrouw en men kan hieraan zien, op welk cultureel peil zij staat.

Een groot deel van de dag is de huisvrouw in de keuken bezig om alle spijzen zo rationeel mogelijk te bereiden, waarbij zij zich tevens op de hoogte zal dienen te stellen van de eisen, die de moderne voedingsleer stelt.

Men kan inderdaad aan de inrichting en het onderhoud zien of de huisvrouw haar „vak" verstaat èn of zij het met liefde beoefent.

De keukeninrichting zoals men die in vroeger jaren had met het vele mooie rood- en geelkoper treffen wij in de moderne woningen niet meer aan. Trouwens, onze keukens zijn ook niet meer zo groot als die van de ouderwetse huizen en dan, daarbij beschikken wij over het algemeen over minder hulp dan in vroeger jaren. Wij hebben in onze keukens echter weer andere voordelen, die het werk in hoge mate vergemakkelijken, om in de eerste plaats reeds onze practische electrische kookfornuizen te noemen, terwijl tal van handige en tijdsparende instrumenten ons ten dienste staan.

Inderdaad aan hulpmiddelen in allerlei vorm ontbreekt het de moderne huisvrouwen niet.

In Duitsland en ook in Engeland heeft men keukens, die groter zijn dan de onze en zelfs in goede burgergezinnen benut worden als keuken-eetkamer. Zij zijn dan ook gemeubileerd met practische, afwasbare meubelen en in de moderne huizen voorzien van vele gemakken.

Toch lijkt ons zo'n keuken-eetkamer nog niet zo'n kwaad idee in het gezin met weinig hulp, waar de huisvrouw veel lopen bespaard wordt. Behalve genoemde eetkamer-keuken is op dezelfde verdieping een zit- of huiskamer, die altijd keurig aan kant zijn. Het kookhoekje kan met wasbare gordijnen aan het oog ontrokken worden, als men aan tafel gaat.

Men zal echter versteld staan als wij u eens een klein beeld trachten te geven van een keuken, zoals die in de paleizen van enkele vorsten, Aziatische heersers en millionairs zijn ingericht en dan zullen wij ons wellicht even afvragen, of zo'n weelde nu eigenlijk niet overdreven is.

In een der paleizen van den Engelsen koning, „Windsor Castle", is een keuken, welke alleen aan kopergerei op een waarde van achttien duizend gulden wordt geschat, de zilveren plats en schalen op zestig duizend gulden. De gehele keukeninrichting op Windsor Castle is buitengewoon kostbaar, het houtwerk is van massief eik en op buitengewoon artistieke wijze uitgesneden en dateert van 1790, toen koning George III zich hiervoor een uitgaaf getroostte van negentig duizend gulden.

De Russische czaren, die vóór de oorlog tot de rijkste vorsten behoorden, hadden in hun paleizen buitensporig luxueux ingerichte keukens. Czaar Nicolaas II van Rusland besteedde na zijn troonsbestijging voor de inrichting der **keizerlijke keukens van het winterpaleis** te Sint Petersburg enorme kapitalen. Als men bedenkt, dat de potten, waarin de specerijen bewaard werden, van zuiver goud waren, dan kan men begrijpen welke bedragen nodig waren om de gehele inrichting naar verhouding te doen zijn. Men noemt een bedrag van 720.000 gulden, hetwelk voor deze keuken nodig was.

De milliardair Vanderbilt heeft keukens in zijn huis te New-York, waarvan de inrichting hem 1.200.000 gulden kostte, terwijl wij nog een ganse rij van dergelijke kostbare inrichtingen zouden kunnen aanwijzen van millionairs, welke niet onder de zestig duizend gulden kwamen.

Wij willen als curiositeit nog de keukens noemen van den ouden Sjah van Perzië te Teheran, welke gouden pannen bevatte, terwijl al het eetgerei eveneens uit gouden plats en schalen bestond. De grootste kunstenaars hebben deze serviezen ontworpen en inderdaad zijn het stukken van ongekende schoonheid.

De keuken zelf bestond uit prachtig beeldhouwwerk en de gehele inrichting werd op niet minder dan twaalf millioen gulden geschat.

Welk een ongelooflijke kapitalen werden vroeger aan deze inrichtingen besteed en welk een enorme pracht moet er geheerst hebben. Zeker, het kunstenaarsoog en het schoonheidsgevoel zullen bij het aanschouwen hiervan ongetwijfeld gestreeld worden, maar toch vragen wij ons af, is het nodig voor de bereiding der meest uitgebreide diners en meest uitgezochte spijzen dergelijke bedragen voor keukeninrichting te besteden?

Wij, huisvrouwen, kunnen heel wat eenvoudiger in onze keukens te werk gaan, zonder dat zelfs feestmaaltijden er de dupe van behoeven te worden en bij al deze eenvoud, gaat onze keuken ons steeds ter harte!

De bedekte strijd tegen het Christendom in Duitschland.

Toen het nationaal-socialisme zijn eerste successen in Duitsland boekte, riepen de marxistische organen dat dit niet meer was dan een stroovuurtje en dat de gewezen „huisschilder" nooit zijn plannen zou kunnen verwezenlijken.

Ze hadden het al eens helemaal er neven gehad omtrent Mussolini, dien de koddige Paul Boncour 'n Carnaval-Cesar had genoemd.

De socialisten, de democraten en het Centrum zouden hun „stalen front" stellen tegenover de drang-naar-voren van Hitler. Zij mislukten op een ellendige manier. Zonder zelfs ernstig weerstand te bieden, lieten ze hun organisaties ontbinden en van af de eerste, volgende verkiezingen spanden hun aanhangers zich, zonder enig schaamte-gevoel, voor de wagen van de overwinningen.

Verstandige mensen echter merkten onmiddellijk de ernst en het geweld van de nazi-beweging. Sommigen zelfs vergeleken ze met de beroering die vier eeuwen geleden „doctor Maarten Luther" ontketende in Duitsland en in heel Midden-Europa.

De nazi-beweging heeft zich een rassengrondslag gegeven en een Germaanse mystiek vernieuwd met het heidens bijgeloof der voorouders. Hitler en zijn sleepdragers vallen, zonder formele oorlogsverklaring, volgens de Duitse methode, het christendom aan, dat ze zijn Joodse oorsprong verwijten. En op het katholicisme hebben ze het daarenboven nog gemunt om reden van zijn latijnse neigingen. Zij willen niet minder dan een Germaanse godsdienst stichten waarvan alle Duitsers de vurige volgelingen zouden zijn. En daarvoor is het nodig uit het hart van de jongeren de christen waarheden te rukken die een godsdienstige opvoeding erin heeft neergelegd.

De Duitsers, grote bewonderaars van de kracht, vooral van de brute kracht, nemen niet aan dat de Zoon Gods zich op een schandhout heeft laten vastnagelen. Zij nemen niet aan de christelijke leer van het offer, van de vrijkoping en van de verloochening. God is voor hen de God der legerscharen, die zijn bliksems uitslingert en de donder doet rollen.

Ziehier de godslasterlijke woorden die daaromtrent het tijdschrift „Brunnen" schrijft, dat zich voor taak heeft gesteld bij zijn lezers de leer van het christendom te bestrijden: „Het ideaal van het Kruis werd voor ons vernietigd in het kanongebulder van de wereldoorlog. In een bloedrode hemel, omgeven met de stralenkrans van het Noorderlicht, is voor ons verrezen het symbool van de nieuwe mythe, het zinnebeeld van de strijd, van het bloed en van de eer."

Dat zinnebeeld is het hakenkruis dat de hitleriaanse staat vertegenwoordigt en dat men stelt tegenover het kruisbeeld, niettegenstaande de plechtige belofte aan den Paus gedaan en bekrachtigd door het met het Vaticaan gesloten Concordaat.

En „Brunnen" gaat verder: „God, die God die het Joodse volk heeft uitgekozen, die zijn Zoon heeft doen ter dood brengen, die God die de martelaren liefheeft en de helden veroordeelt, die God is gestorven in onze harten, waar we opnieuw de eredienst der voorvaderen inrichten. Wij hebben geen kerken meer om te communiceren met God. Wij vinden hem in ons, in de natuur waar de oude eiken ruisen bij de vlammende offervuren. Wij kruipen niet op onze knieën, wij smeken noch om genade noch om vergiffenis. De opperste goddelijke dienst voor ons, is te strijden voor het volk en voor het Vaderland."

„Duizend jaren lang heeft de Katholieke Kerk getracht de Noorse geest uit te roeien. Maar onder de as van de brandstapel smeulde het vuur en 't is in de „Mythe van de twintigste eeuw" dat het opnieuw in laaiende vlammen is uitgeslagen. Het katholicisme in Duitsland zal te niet gaan, niet door geweld en uit schrik, neen, -- het zal sterven door de wil van het Duitse volk, het zal vergaan uit kracht van de zedelijke en geestelijke sterkte van de nieuwe mythe".

Wat een verschrikkelijke hoogmoed! De schrijver rekent op de welgekende kuddegeest der Duitsers om zijn doeleinden te bereiken. „Geen schrikbewind dat de gewetens zou in opstand brengen," zo schrijft hij, „geen openlijke vervolging, geen Kulturkampf op klaarlichte dag. Neen, langs achter moeten we het katholicisme aanpakken. We moeten het beletten zich te voorzien van jonge, verse krachten. De recrutering moeten we verhinderen. Wat zullen de priesters en de kloosters doen als ze geen rekruten meer hebben? Het katholicisme, niet in staat zich te vernieuwen, zonder kroost om zo te zeggen, zal zoetjesaan een zachte dood sterven. De Jezuiten-oefeningen in de steek latend, zal heel de Duitse jeugd ten slotte de onmetelijk grote domkerk van het Vaderland binnenstromen. Het katholicisme zal uit Duitsland verdwijnen, en het zal de ineenstorting zijn van het door Rome opgerichte wereldrijk."

Sinds het nazisme in Duitsland heeft gezegepraald, hebben ze alle jeugdwerken met confessionele grondslag ontbonden. Alleen de nationaal-socialistische organisaties hebben nog recht van bestaan. Men begrijpt gemakkelijk, in welke vorm de jonge verstanden gekneed worden. Geleerden — die van het beruchte manifest van tijdens de oorlog — zullen voor hen een geschiedenisboek schrijven van Duitsland en van het christendom, waarin de misdaden van dit laatste tegenover het Germanendom zullen belicht en uitgelegd worden. Karel de Grote heeft opgehouden een Germaans keizer te zijn; zijn glorie is sinds de oorlog aan 't tanen gegaan, en Wittekind, het Saksische opperhoofd dat door den Westersen keizer werd overwonnen, en „gedwongen en verplicht" werd zich tot het christendom te bekeren, wordt op het schild geheven.

Alles zal worden in 't werk gesteld om uit de ziel der kinderen de liefde te rukken van den zachtmoedigen en vredelievenden Christus. Zelfs de processen tegen de kloosters beschuldigd van deviezenhandel, moeten dienen in de strijd tegen de godsdienst. Heeft immers de fameuze procureur Ronke niet zonder omwegen verklaard dat die processen de beste propaganda zijn ten voordele van de heidense beweging!

Onze Duitse geloofsgenoten hebben harde tijden te doorworstelen. Bidden we dat God hun de kracht schenke te weerstaan aan de verschrikkelijke aanvallen van hun losgebroken vijanden.

GEMENGD NIEUWS.

Een menselijke rekenmachine van 91 jaar.

De Engelsman Alfred Philips uit Bognor Regis, die thans de eerbiedwaardige ouderdom van 92 jaar bereikt heeft, is een echt wereldwonder, want nog nu wordt hij tot de vlugste en betrouwbaarste rekenkunstenaars der wereld gerekend.

Met recht noemt men hem een menselijke rekenmachine. De moeilijkste opgaven die voor de gewone sterveling een marteling zouden zijn, zijn voor hem een liefhebberijtje. De vrolijke oude heer vertelt graag, dat men in zijn schooljaren niet de minste aanwijzing van zijn buitengewoon talent ontdekt had. Integendeel, de onderwijzeres noemde de kleine Alfred een domkop en kon niet nalaten er aan toe te voegen: „In rekenen zul je het nooit ver brengen."

Een goede profetes is de strenge onderwijzeres dus niet gebleken. De grijsaard verkneukelt zich steeds als deze jeugdherinnering in hem opkomt. Alfred Philips kwam dan als leerling in de boekhandel en viel al heel spoedig door zijn verbluffende bekwaamheid zó in 't oog, dat hij snel een belangrijke betrekking kreeg. „Ik zie de getallen voor me," verklaarde het rekenwonder kortgeleden aan een bezoeker. „Ik vermenigvuldig, deel, tel op en trek af zoals andere mensen, maar ik heb duidelijk het beeld van de cijfers voor ogen. Als ik 's avonds niet kan slapen, vermenigvuldig ik getalreeksen met een millioen. Dat is mijn slaapmiddel."

Onder de proeven die met Alfred Philips van wetenschappelijke zijde genomen werden, verdient de vermenigvuldiging van de som $155 \times 11\frac{1}{4}$ bijzonder de aandacht, een opgave, die hij uit het hoofd zonder enig hulpmiddel binnen 8 seconden oploste.

Doe het eens na!

EEN MUZIEKAVONDJE IN 1778. — Een der hoekjes van de tentoonstelling „Het costuum onzer voorouders", welke in Januari in de Ridderzaal te Den Haag werd geopend.